

Hồi 17

Hãy nghe Diêm vương tỏ sự thật

Âu Dương Thu chưa nghĩ dứt, bỗng nghe tiếng đá chuyển động âm âm, Tư Đồ Thuần thấp giọng nói:

- Huyền Đô cung sắp có người đi ra, chúng ta hãy tạm ẩn nấp chốc Đoạn liền dẫn trước lách người, nấp vào sau một tảng đá xanh.

Mọi người cũng vội tìm chỗ ẩn nấp. Âu Dương Thu nấp chung với Tư Đồ Thuần, thò ra nửa mặt chú ý theo dõi tảng đá ấy.

Chỉ thấy tảng đá to lớn tự động xoay chuyển, phát ra tiếng động âm, lúc đầu tốc độ rất chậm, nhưng rồi mỗi lúc một nhanh, sau cùng cơ hồ không còn nhận thấy đang chuyển động nữa.

Chừng nửa khắc sau, tảng đá bỗng ngưng lại nhưng chẳng có gì khác lạ Âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ, kề tai Tư Đồ Thuần khẽ hỏi:

- Thuần tử, tảng đá này đã là cửa của Huyền Đô cung, tại sao xoay một hồi rồi lại không có động tĩnh gì thế này?

Tư Đồ Thuần khẽ đáp:

- Huyền Đô cung gồm có bảy mươi hai cửa, đó là ngầm chứa số bảy mươi hai địa sát, ngoại trừ cửa thứ năm mươi tám này là cửa sống, còn bảy mươi một cửa khác đều là con đường chết, lối ra vào của Huyền Đô cung chính là đây. Cửa sống này dẫn thẳng đến khu trung tâm Huyền Đô cung, chỉ vì Huyền Đô cung ở trong lòng núi, vị trí trung tâm cách đây ít nhất cũng bốn dặm đường, ra vào đều phải đi qua một đoạn đường hầm hẹp dài, mất rất nhiều thời gian và sức lực.

Vì vậy, Lệnh Hồ Cao đã lắp đặt một bộ máy di động ở hai đầu, dùng hai sợi dây mềm thông qua đường hầm, nối liền máy móc hai đầu, khi ra vào chỉ cần ấn vào nút điều khiển ở một đầu, tay nắm lấy dây mềm, máy móc xoay chuyển, người sẽ lướt đi như bay trong đường hầm, thoáng chốc là đến, hết sức tiện lợi.

Âu Dương Thu động tâm nói:

- Vậy thì vị Lệnh Hồ cung chủ này thật là một người rất có tài học tâm cơ.

- Lệnh Hồ Cao quả là một người tài ba, có điều là tính rất quái đản, hành động cũng luôn trái ngược lẽ thường nên khi chúng ta tiến vào phải hết sức cẩn thận...

Đột nhiên, một tiếng động rền rĩ vang lên cắt đứt câu nói của Tư Đồ Thuần.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, thì ra tảng đá chuyển động đã tách ra làm đôi, hiện ra một khoảng rộng hơn năm thước.

Liên theo đó hai bóng người cao to từ trong phóng ra, tảng đá lập tức khép lại như trước, không để lại chút dấu vết nào.

Hai bóng người cao to này quay nhìn hai bên một hồi, đoạn sóng vai nhau phóng đi như bay.

Âu Dương Thu nhìn thấy rất rõ, đó chính là hai người khổng lồ mà chàng đã từng gặp mấy lần và cũng là Nhị Kim Cang Hỏa Nô và Hỏa Lỗ mà Câu Tiết Nhị anh đã nói, nhưng không biết họ định đi đâu?

Đồng thời, một trong Nhị Kim Cang có cặp theo một người áo đen, nhưng vì người ấy như bị quán trong vải xanh nên không thấy rõ diện mạo và là nam hay nữ.

Âu Dương Thu bởi nóng lòng vào Huyền Đô cứu người, đối với sự xuất hiện của hai người khổng lồ dĩ nhiên không muốn sinh chuyện rắc rối mất thời gian lỡ đại sự.

Tư Đồ Thuần chờ hai người khổng lồ đi khỏi, kéo tay áo Âu Dương Thu nói:

- Thu đệ, chúng ta vào đi thôi!

Lúc này Vương Đại Niên với Tiêu Thúy, Bích Nguyệt và Thu Cúc đều đã hiện thân và xúm lại gần.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn Vương Đại Niên, ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Thuần tử, tiêu đệ định trước khi chúng ta tiến vào Huyền Đô cung, phiền Vương huynh trở ra Tinh Tinh Hạp báo cáo với các vị đồng đạo võ lâm, kéo họ chờ quá lâu lo lắng.

Tư Đồ Thuần gật đầu:

- Vậy cũng được... Đây là Thất Lô Cốc, đi sang phải, vòng qua bảy tảng đá to hình đầu lâu là đến cửa cốc, ra khỏi cửa cốc rẽ trái đi thẳng là có thể tìm được Tinh Tinh hạp.

Vương Đại Niên như không mấy bằng lòng về việc Âu Dương Thu bảo y trở ra Tinh Tinh hạp nhưng rồi cũng đành gật đầu nói:

- vậy thì Vương mỗ đi trước!

Đoạn liền phóng theo hướng chỉ của Tư Đồ Thuần.

Tư Đồ Thuần chờ Vương Đại Niên đi xa mới cười nói:

- Vị Vương đại hiệp này tính tình bộc trực, tuy là một người bạn trung thành đáng tin cậy nhưng đôi khi khó khỏi nóng nảy làm lỡ đại sự, Thu đệ phải như vậy rất đúng.

Âu Dương Thu mỉm cười, tuy không nói gì nhưng trong lòng hết sức bội phục về óc nhận xét của Tư Đồ Thuần.

Tư Đồ Thuần ngược nhìn trời nói:

- Giờ đã gần canh tư rồi, theo Thu đệ thì chúng ta nên vào Huyền Đô cung theo cách công khai hay là đột kích?

- Công khai là sao? Đột kích là sao?

- Công khai là chờ trời sáng, gọi cửa đi vào cung, với lễ gặp Lệnh Hồ Cao, tùy cơ ứng biến, còn đột kích là dùng võ lực xông vào giải Cứu Các vị nghĩa huynh của Thu đệ.

Âu Dương Thu kiên quyết:

- Đối phó với bọn Đại Nguyên giáo chẳng cần phải với lễ gặp nhau, hãy dùng võ lực xông vào thì hơn.

Hai cách đều khả thi, vậy theo ý Thu đệ hành động.

Tur Đồ Thuần vừa dứt lời, người đã vọt lên không, hạ xuống trên tảng đá đó, thân pháp đẹp tuyệt.

Tur Đồ Thuần hạ xuống tảng đá, chân sen điểm nhẹ rồi lại tung mình xuống đất.

Âu Dương Thu đang thắc mắc về hành động của nàng, bỗng nghe tiếng đá chuyển động, rồi tảng đá to ấy lại nứt ra.

Liên tức, Tur Đồ Thuần chỉ nói một tiếng “đi” người đã lướt đi như một cánh hạc trắng, lao thẳng vào khe nứt.

Tiếng y phục phát gió vang lên liên hồi, Âu Dương Thu và bốn người cũng tung mình theo sau.

Khi mọi người hạ chân xuống chỗ khe nứt, chỉ thấy hai gã đại hán áo đen tay cầm đơn đao đứng dựa vào vách đá, ngây ra như tượng gỗ, hiển nhiên đã bị Tur Đồ Thuần điểm huyết.

Âu Dương Thu đang thăm phục võ công của Tur Đồ Thuần, nàng đã đưa tay ấn vào nút điều khiển, tảng đá lại khép kín như trước.

Dưới dự hướng dẫn của Tur Đồ Thuần, mọi người tiến vào một đường hầm tối tăm rộng khoảng ba thước, hai tay nắm lấy sợi dây mềm cỡ ngón cái, người lơ lửng trên không, tai nghe tiếng gió vù vù, lướt đi như tên bắn.

Bỗng, mọi người cảm thấy hai chân nhẹ chân động, thì ra đã chạm đất, dây đã ngừng, đang ở trong một đường hầm rất rộng. Phía trước không xa, trên hai bên vách đá lửa đuốc sáng rực, nhưng tĩnh lặng không một bóng người.

Tur Đồ Thuần nghiêng mặt sang Âu Dương Thu nói:

- Huyền Đô cung chia ra làm ba tầng: thượng trung hạ, chúng ta hiện đang ở tầng trung, đường hầm này tuy không có động tĩnh nhưng thật ra tiến tới nữa sẽ đầy rẫy chạm bẫy. Tỷ tỷ biết cũng chỉ có thể, tuy chúng ta hành động nhanh chóng nhưng e vẫn không giấu nổi...

Thốt nhiên, một giọng già nua và lạnh lùng từ trong đường hầm vọng ra nói:

- Các vị bằng hữu nào dám cả gan xâm nhập bốn cung? Báo danh tánh ra mau!

Âu Dương Thu sừng sốt thắm nhủ:

- Sao nghe tiếng nói mà không thấy người thế này?

Tư Đồ Thuần vội thấp giọng nói:

- Thu đệ trả lời mau đi! Quả tử tử đoán không lầm, đó chính là Lệnh Hồ cung chủ đã dùng Tam Điệp Ma Địch truyền âm nói với chúng ta.

Âu Dương Thu lòng lại chấn động, một người có thể dùng nhạc khí truyền đi tiếng nói của mình, vậy thì công lực và võ học cao thâm là dường nào?

Chàng tuy nghĩ vậy nhưng liền tức với tuyệt kỹ Thiên Lý Truyền âm nói:

- Tại hạ Âu Dương Thu, không có việc chẳng đến điện tam bảo. Xin Lệnh Hồ cung chủ tức tốc phóng thích mấy vị bằng hữu đã bị bắt về Tinh Tinh hạp để khỏi gặp nhau bằng đao kiếm tổn thương hòa khí.

- Ha ha! Tên tiểu tử họ Âu Dương, người rõ là chưa ráo máu đầu, không biết trời cao đất dày, khẩu khí to quá! Mấy ả nha đầu kia danh tánh là gì, có phải đồng bọn của người hay không?

- Chả lẽ lão quái này có thiên lý nhãn hay sao? Minh có bao nhiêu người lão cũng biết cả thế này?

Âu Dương Thu tuy thắc mắc như vậy nhưng vẫn đáp:

- Mấy vị này một là Thuần tử của tại hạ, cùng nhũ mẫu Tử Quyên, nữ tỳ Bích Nguyệt và Thu Cúc, còn một vị là tỳ sư muội và vị cô nương mà tại hạ cõng trên lưng là La Võng Cơ...

- Ha ha ha! Đúng là nhãi con hành sự khác thường, cả nhũ mẫu với nữ tỳ cũng dẫn đến đây. Hừ! Vậy là người sợ chết đi không người bồi táng chứ gì? Nhưng bọn cung chủ trước nay không bao giờ cậy lớn hiếp nhỏ, thẳng bọn nhãi ranh như các người cũng chẳng vinh dự.

Trước hết người hãy nói ra danh hiệu của sư phụ người để xem có cần thiết bọn cung động thủ hay không.

Lời lẽ rõ là ngạo mạn, Âu Dương Thu bất giác mày kiếm nhường cao, lòng bùng lửa giận, trầm giọng nói:

- Lão thất phu chó vợ nói khoác, lão tin chắc thẳng nỗi tại hạ không?

Dứt lời liền sải bước tiến tới.

Nhưng vừa đi được mấy bước, lại nghe Lệnh Hồ Cao nói:

- Tiểu tử bất tất hiếu thắng, đừng nói mấy tên vô danh hậu bối các người, ngay như Thiếu Lâm chương môn Tuệ Giác lão trọc, Thiếu 2 trang 92 - 93.

- Bằng vào tiếng địch này mà có thể khiến Âu Dương Thu này...

Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó bỗng cảm thấy rung động tâm thần, hoảng kinh vội vãn tâm pháp huyền môn của sư môn chống lại.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng tiêu thánh thót vang lên từ phía sau.

Chàng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Tư Đồ Thuần ngồi xếp bằng trên đất, tay cầm tiêu đưa lên miệng thổi, hiển nhiên nàng đang dùng tiếng tiêu Chống lại Tam Điệp Ma Địch của Lệnh Hồ Cao.

Lúc này, mọi người đều ngưng thần lắng nghe âm điệu do hai nhạc khí khác nhau phát ra. Lạ thay, từ lúc tiếng tiêu của Tư Đồ Thuần trỗi lên, người nào cũng cảm thấy tiếng địch không còn làm chấn động tâm thần nữa.

Hai thứ tiếng nhạc trầm bổng dặt dìu, lúc cao lúc thấp, lúc hùng hồn phấn chấn, lúc nghẹn ngào bi lụy, chừng thời gian một tuần trà sau, Tư Đồ Thuần đã mày ngài chau chặt, hai má ướm đẫm mồ hôi.

Âu Dương Thu giờ mới nhớ là trong võ học, người có nội công thượng thừa có thể dùng âm thanh giết người trong vô hình, Tam Điệp Ma Địch của Lệnh Hồ Cao hẳn cũng là vậy.

Thế nhưng Tư Đồ Thuần tuổi chỉ mười tám mười chín mà có thể dùng tiếng tiêu đối kháng với Lệnh Hồ Cao, vậy thì võ công của nàng thật không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đó, chàng bất giác sinh lòng kính phục Tư Đồ Thuần, nếu không nhờ gặp nàng, mình với sư muội dù vào được Huyền Đô cung cũng chẳng làm gì được, không chừng còn tán mạng nữa là khác.

Bỗng tiếng địch ngưng bật, sau đó Tư Đồ Thuần cũng ngưng thổi tiêu, nhắm mắt điều tức.

Âu Dương Thu biết là hai người ngưng nghỉ phen này phải cần một thời gian khá lâu mới có thể khôi phục công lực đã tiêu hao trong cuộc đấu âm thanh vừa qua.

Nào ngờ chỉ lát sau, Tư Đồ Thuần môi son động đậy, thở ra một hơi dài thượt, mở bừng mắt, đảo nhìn mọi người, cười héo hắt nói:

- May quá! Nếu kéo dài thêm lát nữa là mình đã thọ thương dưới Tam Điệp Ma Địch rồi!

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy cơ hồ cùng lúc hỏi:

- Thuần tỷ không sao chứ?

Tư Đồ Thuần lướt nhìn hai người, mỉm cười đáp:

- Giờ thì không sao rồi! Đa tạ hai vị đã quan tâm.

Lúc này Tử Quyên từ bên người lấy ra một chiếc lọ sành, đến bên Tư Đồ Thuần nói:

- Tiểu thư có cần...

Tư Đồ Thuần lắc đầu, cười cảm kích nói:

- Không cần đâu, dược hoàn này rất trân quý, người thật là chu đáo Ngay khi ấy lại nghe tiếng của Lệnh Hồ Cao nhờ ma địch truyền đến nói:

- Tiểu tử, tỷ tỷ thổi tiêu của ngươi là đồ đệ của ai?

Âu Dương Thu thật không ngờ hai người lại khôi phục công lực nhanh như vậy, đang không biết phải trả lời Lệnh Hồ Cao thế nào, bỗng thấy Tư Đồ Thuần đưa tiêu lên môi thổi lên vài âm điệu đơn giản.

Âu Dương Thu tuy không hiểu những âm điệu ấy nhưng đoán biết hẳn là để trả lời câu hỏi của Lệnh Hồ Cao.

Quả nhiên, tiếng nói của Lệnh Hồ Cao lại vang lên:

- Thật không ngờ bao nhiêu năm mà bà ấy vẫn còn sống... Thôi được, lão phu nói là giữ lời, cửa Hồng Trần Thập Trụợng đã mở, các người cứ mà đi cứu người.

Âu Dương Thu nghe ra tiếng nói của Lệnh Hồ Cao có vẻ run rẩy bởi kích động, bất giác thảm nhủ:

- Bà ấy là ai mà có thể khiến cho một lão quái cuồng ngạo như Lệnh Hồ Cao động lòng thế này?

Bỗng, một nữ lang áo đỏ từ trong sân đường hầm xuất hiện, tha thướt đi về phía mọi người, tuy trông rất chậm nhưng thật ra nhanh khôn tả, thoáng chốc đã đến trước mặt Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn, chỉ thấy nàng ta tuổi chừng đôi mươi, mặt như hoa đào, dáng người mảnh mai, hết sức xinh đẹp, bèn tiến tới thì lễ nói:

- Cô nương dẫn chúng tôi đến Hồng Trần Thập Trụợng phải không?

Nữ lang áo đỏ đáp lễ, nhẹ gật đầu mỉm cười nói:

- Vâng!

- Vậy thì xin phiền cô nương đi trước dẫn đường cho!

Nữ lang áo đỏ lại nhoẻn cười với Âu Dương Thu đoạn quay người đi trở vào, mọi người cũng theo sau đi sâu vào đường hầm.

Vừa qua khỏi khoảng giữa ba ngọn đuốc, Âu Dương Thu đã nhận thấy dưới chân và hai bên đường hầm toàn là cạm bẫy, thăm nghĩ nếu Lệnh Hồ Cao mà có lòng gian trá, nội đường hầm này đã chẳng dễ vượt qua hống hồ Hồng Trần Thập Trụợng hẳn là lợi hại khôn cùng.

chàng vừa đi vừa quan sát, bất giác đã theo nữ lang áo đỏ đi đến cuối đường hầm, trước mặt là một bậc cấp đá.

Nữ lang áo đỏ ngoảnh lại nhoẻn cười, cất bước đi lên bậc cấp.

Âu Dương Thu với Tư Đồ Thuần sóng vai bước lên, Tiểu Thúy, Tử Quyên, Bích Nguyệt và Thu Cúc lần lượt theo sau.

Bậc cấp quanh co hình xoắn ốc, càng lên cao càng hẹp, cũng chẳng rõ đi được bao nhiêu bậc, sau cùng mỗi người phải nối đuôi nhau bước đi.

Lát sau, Âu Dương Thu bỗng thấy trước mắt bừng sáng, người đã vào một gian thạch thất rộng lớn.

Âu Dương Thu chờ mọi người vào hết trong thạch thất mới cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi cô nương, đây phải chăng là Hồng Trần Thập Trượng?

Sao không thấy sư phụ của tại hạ vậy?

Nữ lang áo đỏ cười cười:

- Tuy chưa đến nhưng không còn xa nữa!

Đoạn bỗng vung tay, búng ra một luồng chỉ phong, điễm vào giữa đỉnh thạch thất. Liền tức, “âm” một tiếng, bốn vách thạch thất cùng lúc hiện ra rất nhiều cửa hình dạng và kích thước giống như nhau.

Mọi người thấy vậy, thấy đều ngạc nhiên ngẩn người.

Tư Đồ Thuần quét mắt nhìn những cửa đá bốn phía, ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn cất bước về phía cửa đá ở góc trái nhất.

Âu Dương Thu buột miệng gọi:

- Thuần tử!

Tư Đồ Thuần dừng bước, ngoảnh lại nhìn nữ lang áo đỏ lạnh lùng nói:

- Huyền Đô cung tuy có đến bảy mươi hai bí đạo, chạp bảy trùng trùng nhưng tin chắc là chưa làm khó được bản cô nương, tôn giá hà tất Cố ý làm ra vẻ bí ẩn?

Nữ lang áo đỏ nghe vậy bất giác giật mình nhưng liền hé môi cười nói:

- Cô nương đã biết đường đi đến Hồng Trần Thập Trượng rồi thì kẻ hèn này xin cáo từ...

Vừa dứt lời, bóng đỏ nhấp nhoáng đã khuất dạng trong một cửa đá.

Tử Quyên buông tiếng quát lạnh lạnh, vừa định đuổi theo nhưng Tư Đồ Thuần đã xua tay ngăn lại.

Ngay khi ấy, một tiếng “âm” vang lên, thạch thất ngoại trừ một cửa ở góc trái nhất, thấy đều biến mất không để lại dấu vết nào.

Âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ, quay sang Tư Đồ Thuần hỏi:

- Thuần tử sao biết được lối đi đến Hồng Trần Thập Trượng vậy?

Tư Đồ Thuần cười bí ẩn:

- Huyền Đô cung nằm trong lòng Cửu Diệp sơn, gồm ba tầng và lối đi ngang dọc, rộng không dưới trăm dặm, nếu không biết chắc sao dám mạo muội đưa Thu đệ vào mạo hiểm?

Dứt lời, nàng dẫn trước đi vào cửa đá duy nhất còn lại.

Âu Dương Thu vừa theo sau vừa nói:

- Thuần tử chẳng phải đã nói đối với tình hình cung này chỉ biết có giới hạn...

- Sự đòi hỏi hết đều khó thê thiên liệu, có một số sự việc khi tiếp xúc với hoàn cảnh mới sinh ra bởi tùy cơ ứng biến. Thu đệ, đây không phải là chỗ để nói rõ vấn đề ấy, chúng ta hãy lo việc chính thì hơn.

Âu Dương Thu không hỏi nữa, cùng mọi người theo sau Tư Đồ Thuần đi qua cửa đá, tiến vào một con đường hầm khác.

Thật ra Tư Đồ Thuần sở dĩ biết được cửa dẫn đến Hồng Trần Thập Trụ chưởng qua chỉ bằng giác quan nhạy bén, rồi với hành động đột ngột thăm dò và được nữ lang áo đỏ chứng thực, chỉ vì Âu Dương Thu chưa có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ dĩ nhiên không có giác quan ấy nên không hiểu mà thôi.

Môi người đang tiến sâu vào đường hầm bỗng nghe có tiếng động rất khê liền đứng lại lắng nghe, dường như đó là tiếng thở dài của một nữ nhân.

Âu Dương Thu nhận thấy tiếng thở dài ấy dường như từ trong vách đá bên phải vọng ra, liền tức vận công lực, một chưởng bổ vào vách đá.

Chỉ nghe vách đá vang vọng đĩnh tai nhưng không mảy may suy suyễn, có điều qua tiếng vang có thể nhận ra vách đá này không dày lắm.

Ngay khi mọi người nghe tiếng vách vọng, bên tai lại nghe một tiếng thở dài não nuột.

Âu Dương Thu không chút đắn đo, Hàn Mai Kiếm trong tay vung lên, đâm mạnh vào vách đá. Chỉ thấy lửa tung tóe, mũi kiếm đã đâm vào vách đá mấy tấc. Tiếp theo, chàng dẫn mạnh tay, một tảng đá rơi ra, rứt kiếm về xem, không chút suy suyễn.

Âu Dương Thu mừng rỡ khôn xiết, liền tiếp vung kiếm, chỉ chốc lát đã vạch một đường tròn trên vách đá, đủ cho một người chui qua.

Âu Dương Thu vận công vào tay trái, với tám thành Càn Khôn Nhất Khí Chưởng liền tiếp ba chưởng bổ vào đường tròn trên vách đá. Ngay trong chưởng thứ ba, ầm một tiếng, vách đá đã thủng.

Tư Đồ Thuần đứng bên khen:

- Thu đệ chưởng kinh thật là hùng hậu.

Thốt nhiên một luồng kinh phong âm hàn từ trong lỗ thủng xô ra, Âu Dương Thu và Tư Đồ Thuần vội tung mình sang bên, tuy chưa bị kinh phong quét trúng nhưng cũng cảm thấy lạnh thấu xương tủy, bất giác rùng mình.

Tư Đồ Thuần kinh ngạc buột miệng nói:

- Hàm âm Chưởng! Lợi hại thật!

Âu Dương Thu nghe vậy, niềm bi phẫn liền dâng lên ngập lòng, bất kể người ở bên kia lỗ thủng là ai, theo trực giác chàng cho đó chính là kẻ thù đã sát hại mẫu thân mình.

Thế là, chàng cắn mạnh răng, tung mình vung kiếm vọt qua lỗ thủng. Tiếp theo, lẳng không thi triển Yên Tử Phi Vân, tuy công La Võng Cơ trên lưng, người vẫn nhẹ như bông, chân chưa chạm đất đã quan sát rõ tình thế trước mắt.

Thì ra bên đây là một gian thạch thất hình vuông, trong góc có một lão bà gầy guộc, áo quần lam lũ, mái tóc dài rối bời.

Ngay khi Âu Dương Thu vọt qua lỗ thủng, lão bà gầy guộc ấy đã đứng phất dậy, tiếng xích sắt khua loảng xoảng.

Lão bà này mặt đầy vết nhăn và vẻ bệnh hoạn, ánh mắt lạnh như tia chớp nhìn chột vào mặt Âu Dương Thu, tuy không xuất thủ nữa nhưng hoàn toàn không có chút vẻ thân thiện.

Thế nên, khi Âu Dương Thu vừa hạ chân xuống đất, tả chưởng hữu kiếm đã vận tụ toàn lực sẵn sàng ứng biến.

Lúc này mọi người đều đã chui qua lỗ thủng, đứng thành một hàng ngang sau lưng Âu Dương Thu, cùng với ánh mắt kinh ngạc nhìn lão bà gầy guộc.

Âu Dương Thu mắt đầy bi phẫn tiến tới hai bước, trầm giọng hỏi:

- Bà là ai? Có phải vừa rồi đã sử dụng Hàm âm Chưởng không?

Lão bà gầy guộc hai mắt sắc lạnh nhìn chột vào thanh Hàn Mai Kiếm trong tay Âu Dương Thu, sau khi nghe Âu Dương Thu hỏi, chỉ động đậy đôi môi khô khốc mấy cái và gật đầu, không nói một lời.

Âu Dương Thu thấy đối phương có vẻ rất chú ý đến thanh Hàn Mai Kiếm và lại gật đầu thừa nhận vừa rồi quả đã sử dụng Hàm âm Chưởng, bèn thăm nhủ:

- chả lẽ bà ta chính là người đã sát hại mẫu thân? Vì sao bà ta lại bị giam ở đây? Bà ta là ai? Vì sao lại không nói?

Đoạn lại trầm giọng hỏi:

- Thanh Hàn Mai Kiếm này phải chẳng là của bà? Bà có từng đả thương một người tên là Tiêu Viên Nguyệt hay không?

Lão bà gầy guộc vẫn chỉ gật đầu, lặng thinh không nói gì.

- Vậy là đúng rồi, bà ta hẳn chính là người đã dùng Hàm âm Chưởng đả thương mẫu thân...

Âu Dương Thu nghĩ đến đó, thấy ánh mắt bà lão từ trên Hàn Mai Kiếm trong tay chàng chậm chậm di chuyển lên La Võng Cơ trên lưng.

Đột nhiên, lão bà gầy guộc người rung lên một cái, trong tiếng xích sắt dưới chân khua loảng xoảng, bàn tay đen đúa và gầy guộc như ung trào vung ra chộp vào cổ tay La Võng Cơ.

Lão bà tuy bị xích sắt xiềng chân nhưng xuất thủ nhanh như chớp.

Âu Dương Thu giật mình, vội lách người sang bên.

Lão bà một trào không trúng đích, hai chân kéo mạnh khiến xích sắt khua vang, trình độ công lực không cần nói cũng rõ.

Nào ngờ ngay khi Âu Dương Thu lách tránh, Tiểu Thúy đứng ngang bên đã vung tay, một chưởng bổ vào lão bà.

Lão bà thấy Tiểu Thúy từ bên đột kích, hai mắt rực lửa giận, người không động đậy, hai tay vung ra ba chiêu liên hoàn, chưởng phong lạnh khủng khiếp.

Tiểu Thúy từ lúc gặp Tư Đồ Thuần đã lòng đầy bực tức, chỉ vì sư huynh phải cần Tư Đồ Thuần dẫn đường nên đành phải nhẫn nhịn, giờ bị lão bà chẳng rõ lai lịch này tung ra ba chiêu liên hoàn buộc phải tung mình thoái lui, lửa giận càng thêm bốc cao.

Chỉ nghe nàng buông tiếng quát vang, Chân Khôn Khất Khí Chưởng đã được thi triển, chỉ thấy bóng chưởng loang loáng, ảo diệu khôn lường.

Ngay lập tức, một bên là chưởng lực lạnh buốt, một bên là chưởng lực cương mãnh, hai luồng cường lực xô giạt trong thạch thất khiến những người khác vội lui ra.

Lão bà gầy guộc chiêu thức quái dị, công lực thâm hậu nhưng hai cổ chân bị xiềng, xích sắt tuy dài nhưng cử động cũng bị hạn chế rất nhiều, lại thêm Chân Khôn Nhất Khí Chưởng chính là khắc tinh của Hàm âm Chưởng nên sau mười chiêu bà ta đã có vẻ lúng túng.

Tiểu Thúy thấy mình đã giành được thượng phong, đầu chịu buông lo, càng tấn công ráo riết hơn.

Ngay khi lão bà vừa lộ sơ hở, nàng liền thi triển chiêu Song Lôi Quán Nhi song chưởng bổ vào đối phương.

Trong lúc cấp bách, lão bà vội thi triển chiêu Phân Vân Kiến Nguyệt, hai tay gạt sang hai phía đón đỡ.

Nào ngờ chiêu Song Lôi Quán Nhi này của Tiểu Thúy có thể hư mà cũng có thể thực, vừa thấy đã đón đỡ, tay trái giữ nguyên thế, tay phải chớp nhoáng rút về và đẩy tới.

Lão bà thấy nguy, tay trái chỉ rút về đến giữa chừng và định xoay người tránh, phản ứng tuy nhanh nhưng đã muộn.

Âu Dương Thu thấy vậy vội quát:

- Sư muội, đừng giết bà ta!

Cơ hồ cùng trong một lúc, một tiếng bình vang lên, hai bóng người tách ra, lão bà miệng phún ra một vòi máu tươi, người loạng choạng rồi ngã ngổ trên đất.

Thì ra Tiểu Thúy một chưởng đã bổ trúng ngực bà ta, mặc dù Âu Dương Thu kịp quát ngăn, Tiểu Thúy đã giảm đi mấy phần công lực nhưng vẫn khiến lão bà ngã tạng ly vị, thọ thương trầm trọng.

Tuy nhiên, hai mắt lão bà vẫn không mất đi thần quang vốn có, chăm chăm nhìn Âu Dương Thu và mặt đầy vẻ hiền từ.

Âu Dương Thu thấy vậy hết sức lấy làm lạ, bâng khuâng bỗng thấy lão bà uể oải đưa tay lên run run ngoắc chàng một cái.

Tư Đồ Thuần như động lòng xót thương lão bà, nói:

- Thu đệ hãy đến đi, bà ấy dường như không có ác ý với đệ.

Âu Dương Thu tuy khẳng định lão bà này hẳn là người đã dùng Hàm âm Chương đã thương mẫu thân, nhưng thấy Tiểu Thúy đã thương bà ta trong tình trạng bị xiềng xích thế này gần như là thừa lúc người lâm nguy, lòng cũng cảm thấy áy náy nên khi nghe Tư Đồ Thuần nói vậy, bèn chậm rãi đi đến trước mặt lão bà.

Lão bà chờ Âu Dương Thu đến gần, như rất cảm kích nhếch môi cười héo hắt, đoạn hai tay chòì đất định gắng sức đứng lên.

Tư Đồ Thuần thấy vậy, vội bước nhanh đến đỡ bà đứng lên.

Lão bà như thọ thương rất nặng, được Tư Đồ Thuần đỡ đứng lên xong lại phún ra một vũng máu tươi, người chao đảo hai lượt, nếu không có người đỡ hẳn là không đứng vững nổi, tựa hồ như nếu không có niềm hy vọng gì chống chọi, e rằng sớm đã nhắm mắt lia đời rồi.

Chỉ thấy bà đưa cánh tay run rẩy ra, nắm lấy cổ tay La Võng Cơ, chăm chú nhìn hình xăm Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay nàng, hồi sau buông ra rồi lại với tay khác vuốt lên mặt La Võng Cơ mấy cái, đôi mắt thất thần tuôn ra ra hàng lệ nóng.

Sau đó, bà dùng tay ra hiệu mấy cái với Tư Đồ Thuần rồi nhún người ngã xuống đất.

Tư Đồ Thuần lùi sau một bước, thở dài nói:

- Bà ấy đã chết rồi!

- Bà ấy đã chết rồi ư?

Âu Dương Thu không tin quay đầu nhìn, quả thấy hai dòng máu tươi từ khước miệng lão bà chảy dài xuống, hai mắt nhắm nghiền, đã trút hơi thở cuối cùng.

chàng động tâm hỏi:

- Thuần tử, bà ấy đã làm gì La cô nương vậy?

- Trước tiên bà xem hình xăm trên tay La cô nương...

Tư Đồ Thuần ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:

- Sau đó bà ấy dùng tay ra hiệu với tử tử, khi nãy tử tử chưa hiểu rõ lắm nhưng giờ thì đã hiểu ra bà ấy muốn nói là...

- Bà ấy muốn nói gì vậy?

- La cô nương là con gái của bà ấy!

- Vậy sao có thể La cô nương là con gái của Hoạt Diêm Vương La Tu...

Đột nhiên, tiếng nói Lệnh Hồ Cao lại vang lên:

- Bọn ranh con các ngươi thật không biết điều, lão phu niệm tình cố nhân mới dễ dãi cho các ngươi để Hồng Trần Thập Trọng mang bọn vô tích sự kia ra khỏi bồn cung nhưng sao các ngươi lại can thiệp vào Chuyện của bồn cung?

Tư Đồ Thuần vội thấp giọng:

- Bà ấy chết rồi, chúng ta đi mau, đừng trêu giận lão quái ấy kéo...

Nhưng Âu Dương Thu vì muốn chứng thực lão bà đã chết là ai nên không chờ Tư Đồ Thuần nó dứt đã vận nội công truyền âm nói:

- Lão bà ấy là kẻ thù đã sát hại gia mẫu, xin hỏi Lệnh Hồ cung chủ, bà ấy danh tánh là gì vậy?

- Hắc hắc... Tiểu tử ngươi cũng thật là kỳ lạ, đã biết là kẻ thù giết mẹ, danh tánh là gì đâu cần phải hỏi lão phu. Các ngươi đã giết bà ta rồi, lão phu không truy cứu, vậy bà ta cũng khỏi phải sống trong sự hành hạ. Tuy nhiên, lão phu cảnh cáo trước, nội trong hai giờ các ngươi phải ra khỏi bồng cung, nếu không... Hắc hắc, các ngươi vĩnh viễn đừng mong nhìn thấy mặt trời nữa.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn thi thể lão bà, môi động đậy định nói nhưng Tư Đồ Thuần đã xua tay ngăn lại.

Mọi người vừa định chui qua lỗ thủng trở ra bỗng nghe “kẹt” một tiếng, vách đá chuyển động, một cửa vuông hiện ra rồi bóng người thấp thoáng, hai thiếu nữ xinh đẹp bước vào.

Hai thiếu nữ ấy vừa hiện thân, như chưa nhìn rõ mặt những người trong thạch thất đã cùng lúc song chưởng tung ra, một luồng kinh phong như vũ bão đã ập vào thạch thất.

Bích Nguyệt và Thu Cúc cơ hồ cùng một lúc, “choang” một tiếng lấy trường kiếm trên lưng xuống, tung mình đến gần cửa đá, vung kiếm thành một màn sáng bạc cản hai thiếu nữ ấy lại.

Âu Dương Thu ngay lúc lách tránh chưởng lực của hai thiếu nữ, nhờ nhãn lực hơn người đã nhận ra hai nàng ấy là ai, vừa thấy Bích Nguyệt và Thu Cúc xuất thủ, vội quát:

- Hai vị cô nương hãy khoan, đều là người nhà cả!

Bích Nguyệt và Thu Cúc nghe vậy, vội thu kiếm về, lui ra phía sau Tư Đồ Thuần.

Thiếu nữ áo trắng kinh ngạc kêu lên:

- Âu Dương thiếu hiệp!

Thiếu nữ áo đỏ phía sau cũng ngạc nhiên nói:

- Thì ra là Thu đệ!

Âu Dương Thu tiến tới mừng rỡ nói:

- Tư Mã cô nương! Phụng Loan muội... Hai vị...

Chàng bỗng ngưng lời bởi sự nhớ là Lệnh Hồ Cao đã hạn định nội trong vòng hai giờ phải ra khỏi Huyền Đô cung, hiện giờ chưa tìm ra Hồng Trần Thập Trượng, thật chẳng phải là lúc nói chuyện dông dài.

Thế nên, chàng vội giới thiệu Tư Đồ Thuần với Tư Mã Thiển Như và Nghiêm Phụng Loan, còn Tiểu Thúy thì đã quen biết hai nàng rồi, chẳng cần phải giới thiệu.

các nàng thi lễ với nhau xong, vì Âu Dương Thu chỉ gọi Tư Đồ Thuần là Thuần tử nên không khỏi khiến Tư Mã Thiên Như và Nghiêmphungloan hết sức hồ nghi.

Nhất là Tư Mã Thiên Như, nàng vừa thấy Tư Đồ Thuần đẹp như thiên tiên, tuy trong hoàn cảnh này vẫn không khỏi sinh lòng ghen nhưng khi nhìn thấy thi thể của lão bà nằm trên đất, cảm giác chua chát trong lòng mới vơi đi.

Tư Mã Thiên Như đi đến bên thi thể lão bà nhìn kỹ, kinh ngạc kêu lên:

- Ủa! Người này chẳng phải là Cửu Thiên Ma âm Thường Tổ Tổ là gì? Sao bà ta lại chết ở đây thế này?

Âu Dương Thu vội nói:

- Bà ấy chết dưới chướng của tặc sư muội! Tư Mã cô nương biết lai lịch của bà ấy phải không?

- Bà ấy là vợ của Hàn Mai Kiêm Mộ Dung Quân... Hàn Mai Kiêm Mộ Dung Quân với vị Cửu Thiên Ma âm Thường Tổ Tổ này hồi hai mươi năm trước đã bằng vào tuyệt kỹ làm chấn động giang hồ nhưng sau khi kết hôn, hai người không còn thấy xuất hiện nữa, thật không ngờ...

Âu Dương Thu bỗng lấy làm lạ hỏi:

- Chẳng hay Tư Mã cô nương sao biết bà ấy vậy?

- Gia phụ có viết một quyển Võ Lâm Quân Tượng Phổ, trong có hình vẽ của hai vợ chồng Mộ Dung Quân và Thường Tổ Tổ...

Tư Mã Thiên Như ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng hỏi:

- Bà ấy có xử dụng một loại chướng pháp hàn khí buốt người không?

- Đó phải là Hàm âm Chướng không?

- Vậy là đúng rồi, chính bà ấy! Nhưng... võ công của bà ấy dường như đâu Có tầm thường như vậy...

Tư Mã Thiên Như cúi xuống, lại xem xét thật kỹ thi thể của lão bà lần nữa.

Âu Dương Thu chợt hiểu ra nói:

- Tư Mã cô nương, có phải bà ấy đã thọ thương từ trước rồi phải không?

Tư Mã Thiên Như gật đầu thờ dài:

- Bà ấy chẳng những nội thương rất nặng từ trước mà lưỡi còn bị cắt mất nửa phần, hẳn đó là độc thủ của Huyền Đô cung chủ, e rằng trước khi các vị đến đây, bà ấy...

Tư Đồ Thuần tiếp lời:

- Bà ấy là Cửu Thiên Ma âm, có lẽ đối kháng với Tam Điệp Ma Địch của Lệnh Hồ cung chủ nên thọ nội thương, nếu không Lệnh Hồ Cung chủ sao lại nói bà ấy chết đi tốt hơn, khỏi phải sống trong sự hành hạ.

Âu Dương Thu nghe hai nàng nói đã hiểu được đại khái về lai lịch và nguyên nhân chết của lão bà, bèn nói:

- Thời gian không còn nhiều, chúng ta hãy đến Hồng Trần Thập Trọng tìm họ mau.

Dứt lời đã dẫn trước tung mình ra khỏi thạch thất. Tư Mã Thiển Như và Nghiêm Phụng Loan nối tiếp theo sau, cùng hỏi:

- Đi tìm ai vậy?

Âu Dương Thu vừa bước nhanh vừa nói:

- Trướn Tôn tiên bối với các vị nghĩa huynh của tại hạ cũng bị bắt vào cung này, hai vị không ở chung với họ sao?

Nghiêm Phụng Loan bước nhanh theo hỏi:

- Thu ca, họ đều...

Âu Dương Thu ngoảnh lại nhìn, thấy mọi người đều theo sau, bèn ngắt lời nói:

- Thời gian không còn nhiều, thoát khỏi hiểm cảnh rồi hãy kể.

Bỗng nghe Tư Mã Thiển Như hỏi hỏ nói:

- Âu Dương thiếu hiệp hãy lưu ý!

Đồng thời đã tung mình vượt qua trước Âu Dương Thu.

Thì ra trong đường hầm bỗng có nhiều bóng người xuất hiện và từ phía trước phóng đến nhanh như gió. Vì đường hầm tối tăm nên nhất thời một nhìn thấy rõ những người đó là ai.

Âu Dương Thu vội quay đầu lại, chú mắt nhìn ra trước, những người ấy thân pháp nhanh nhen, đã đến cách chỉ chừng mười mấy trượng, dẫn đầu là một lão hòa thượng áo đen to béo, tướng mạo trang nghiêm, mười mấy người theo sau dường như có đủ tăng, đạo, tục và Cả nam lẫn nữ.

Âu Dương Thu vừa động tâm, Tư Đồ Thuần cất tiếng quát hỏi:

- Các vị là ai?

Lão hòa thượng áo đen như không buồn lòng vì bị quát hỏi, ha hả cười nói:

- Lão nạp với các vị đây là những người đã vượt qua Nhân Uẩn Mê Trận và Hồng Trần Thập Trọng, cần gì phải hỏi nữa?

Dứt lời đã đến gần, chỉ còn cách khoảng chừng năm sáu trượng.

Lúc này Âu Dương Thu đã nhìn thấy rõ, người thứ ba theo sau lão hòa thượng áo đen chính là sư phụ Thái Hư thượng nhân, vui mừng khôn xiết, vội tiến tới mấy bước, vòng tay xá dài nói:

- Đệ tử Âu Dương Thu và sư muội Tiểu Thúy bái kiến sư phụ!

Tiểu Thúy cũng vội bước nhanh tới, đứng sớ vai với Âu Dương Thu thi lễ.

Lão hòa thượng áo đen đưa mắt nhìn Âu Dương Thu và Tiểu Thúy, đoạn tránh sang bên, lại cười ha hả nói:

- Thật là hai kỳ tài võ học, cao túc của vị đạo huynh nào, mau tiến ra nhận lễ đi!

Tư Đồ Thuần biết đây hẳn là những người Âu Dương Thu đang tìm kiếm, vội lui sang bên.

Thái Hư thượng nhân tiến tới mấy bước, ngạc nhiên hỏi:

- Thu nhi! Thúy nhi! Hai người sao vào được đây vậy?

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy ngẩng đầu lên, hai người vốn tưởng là sư phụ gặp họ hẳn hết sức vui mừng, nào ngờ Thái Hư thượng nhân mặt mày tái xanh, mặt rục thân quang, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Tiểu Thúy sợ hãi kêu lên một tiếng: “sư phụ' rồi cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.

Âu Dương Thu sợ đến thoáng run rẩy, cũng vội cúi đầu xuống.

Thái Hư thượng nhân nhẹ khoác tay áo, lạnh lùng nói:

- Kể từ nay các người không còn là đệ tử của Tàn Khuyết Môn nữa!

Bỗng một lão đạo sĩ khác tiến ra nói:

- Thái Hư sư đệ nổi giận gì kia chứ? Chẳng lẽ hai ta còn là đệ tử của Tàn Khuyết Môn nữa sao? Thôi, đồ nhi của ngu huynh cũng đã đến nơi rồi, dù là chính lý môn quy thì cũng phải ra khỏi Huyền Đô cung hẵng nói rõ lý do...

Bỗng có mấy người từ phía sau ủa tới, có người gọi Thiên Như tử, có người gọi thất đệ, có người gọi Phụng Loan tử, trong đường hầm ồn lên một hồi.

- Tiểu tử kia, kiếm từ đâu có? Con gái lão phu sao lại ra thế này hả?

Một người cao gầy áo xám từ sau mọi người lướt ra, nhanh như chớp vung tay chộp Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu sững sốt, vội nghiêng người tránh, định thần nhìn, thì ra là Hoạt Diêm Vương La Tu, lửa giận liền tức bốc cao.

Chàng vừa định xuất thủ hoàn kích, bỗng một luồng kinh lực ập đến, đẩy Hoạt Diêm Vương La Tu lui trở về, tiếp theo là một loạt tiếng giận dữ quát:

- Lão thất phu định làm gái vậy hả?

Những người ấy chính là Thương Ngô Tam Hồ với các anh em họ Nghiêm.

Hoạt Diêm Vương La Tu tức giận oai oái la to mấy tiếng, gương mặt dài thượt của lão co rúm, vừa định lao tới nữa, lão hòa thượng áo đen đã tiến ra, với tiếng sang sảng nói:

- Các vị thí chủ, mọi hiềm khích hãy chớ xông qua ba ải của Lệnh Hồ cung chủ, ra khỏi Huyền Đô cung rồi hẵng giải quyết, được Chăng?

Hoạt Diêm Vương La Tu tuy lửa giận xung thiên, nhưng cân nhắc tình thế trước mắt, xét thấy thân cô thế yếu, nếu động thủ khó thể giành được phần thắng, bèn thâm nhủ:

- Tiểu tử này tìm được kiếm nhưng hẳn là chưa biết điều bí mật trên kiếm, chi bằng cứ cho hắn giữ lấy lúc này, chờ khi nào có cơ hội hẵng tính.

Ngay khi ấy, bỗng tiếng nói của Lệnh Hồ cung chủ lại vang lên:

- Lão trọc Tuệ Giác, cho dù các ngươi không nhờ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của lão mũi trâu Vô Ưu giải nguy thì bốn cung chủ vẫn thả các ngươi ra khỏi Hồng Trần Thập Trọng. Bởi bốn cung đã có ước định với Âu Dương Thu, nội trong hai giờ các ngươi phải rời khỏi Huyền Đô cung, nếu quá thời hạn, chỉ cần một cái hất tay của bốn cung chủ, dù là mình đồng da sắt hay đại la thiên tiên cũng bị giam ở đây vĩnh viễn. Hắc hắc, tuy nhiên...

Hoạt Diêm Vương La tu sốt ruột hỏi:

- Tuy nhiên sao?

- Tuy nhiên, họ La ngươi cũng chẳng có gì đáng kể trong việc này, bởi ngươi vốn là kẻ thấy lợi quên ơn, thấy báu vật là cướp đoạt nhưng mấy người xuất gia tự cho mình là thanh cao kia cũng thấy báu vật nổi lòng tham, tranh giành lẫn nhau, mai này đồn ra võ lâm để xem họ còn mặt mũi nào nói chuyện đạo đức trước mọi người nữa?

Hoạt Diêm Vương La Tu bị Lệnh Hồ Cao khinh miệt thậm tệ, giận run quát:

- Im cái miệng thối của ngươi lại ngay!

Bốn vị cao nhân Tuệ Giác, Liễu Minh, Vô Ưu và Thái Hư nghe vậy cũng hết sức tức giận bàng hoàng, họ đều là những người đức cao vọng trọng, thanh danh lẫy lừng trên giang hồ, nếu quả như Lệnh Hồ cao đã nói thì mai này họ còn mặt mũi nào sống trên cõi đời nữa?

Còn về Thái Hư thượng nhân tuy hiện chưa có tiếng tăm trong võ lâm nhưng liên quan đến một thân phận khác của ông khiến ông chẳng thể không lo ngại.

Trong tình huống ấy, bốn vị cao nhân dù rất có hàm dưỡng nhưng vẫn giận run không thốt nên lời.

Hoạt Diêm Vương La Tu muốn tự bào chữa và tỏ oai phong trước mọi người, trầm giọng quát:

- Lệnh Hồ Cao, ngươi dùng trò quái quỷ ấy đâu phải là trang anh hùng hảo hán, có bản lĩnh hãy chường mặt ra đây đấu với lão phu ba trăm hiệp, quyết một phen cao thấp chứ đừng chui rúc trong bóng tối thế này.

Những lời này của lão được phát ra bởi chân lực nội gia, vang vọng trong đường hầm đình tai nhưc óc.

Âu Dương Thu thâm nhủ:

- Lão thất phu này quả nội công chẳng kém, lát nữa ra khỏi đây...

Chỉ nghe Lệnh Hồ Cao cười vang nói:

- Hữu đồng vô mưu đâu phải là anh hùng hào kiệt, nếu La Tu người giữ được mạng sống, một tháng sau chúng ta sẽ gặp nhau tại Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn, lo gì không thể phân cao thấp...

Bỗng ngưng lời, lát sau mới nói tiếp:

- Trường Tôn Sở tự hào bình sanh không nhị sắc, Thương Ngô Tam Hồ tự cho mình thanh cao, bình sanh không cần nữ nhân. Ha ha!

Hóa ra thầy đều là kẻ hữu danh vô thực, những mỹ nữ trong Hồng Trần Thập Trượng khá hấp dẫn đấy chứ?

Trước nhiều vị cô nương thế này, bốn người như bị một cái tát tai nẩy lửa, mặt nóng ran hết sức khó chịu.

Nhị Hồ Hồ Độc Địa tức giận quát:

- Lệnh Hồ lão súc sanh, lão phu thí mạng với người!

Đoạn sải bước tiến tới, bỗng nghe “âm” một tiếng vang rền, quần hào giật mình kinh hãi, chỉ thấy phía trước và sau đều có một bức vách đá hạ xuống, đường tiến và đường lui đều bị phong bế.

Nhị Hồ chững bước, vận công vào hai tay buông tiếng quát vang, song chưởng đẩy thẳng ra, chỉ nghe “bùng” một tiếng rền rĩ, kinh lực chạm vào vách đá, Nhị Hồ bởi dùng sức quá mạnh, bị kinh lực phản chấn loạn choạng lùì sau năm bước.

Quần hào thấy vậy thầy đều kinh tâm động phách.

Ngay khi ấy, tiếng nói Lệnh Hồ Cao lại vang lên:

- Bỏn cung chủ đã nói rồi, chỉ cần một cái cất tay là các người vĩnh viễn không còn thấy mặt trời. Hắc! Hai vách đá này đều dày hơn ba trượng, dù các người xuất thủ cùng một lúc cũng vô ích. Nhưng lão phu đã nói là giữ lời, âu Dương tiểu tử, người hãy dẫn bọn lão phé vật ắt rời khỏi đây mau.

Tiếng nói vừa dứt, vách đá phía trước quả nhiên từ từ cất lên, đường hầm lại thông suốt như trước.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn quần hào, vì có mặt sư phụ, chàng không dám tự ý quyết định đi trước dẫn đường.

Tư Đồ Thuần thông minh tuyệt đỉnh, đã nhận thấy tình huống khó xử của Âu Dương Thu, bèn nhoẻn cười nói:

- Chư vị lão tiền bối, tiểu nữ xin mạn phép làm hướng đạo, chẳng hay các vị...

Tuệ Giác đại sư xét tình thế trước mắt, biết là Lệnh Hồ Cao không nói ngoa, chỉ cần lão quái ấy cất tay là mọi người khó mà ra khỏi Huyền Đô cung, lão đã hẹn một tháng sau gặp nhau tại Đại Tuyết Sơn, lúc này nên nhẫn nhịn thì hơn, nên Tư Đồ Thuần vừa dứt lời, ông liền niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Vậy thì xin phiền nữ thí chủ!

Tư Đồ Thuần gật đầu cười:

- Tiểu nữ xin đi trước một bước.

Dứt lời liền sai đi trước. Mọi người thấy Tuệ Giác đại sư đã quyết định dứt khoát, không ai có ý kiến gì nữa, lần lượt theo sau bước đi.

Tuệ Giác đại sư vừa đi vừa với Thiên Lý Truyền âm nói:

- Lệnh Hồ cung chủ, lão nạp xin đa tạ sự tiếp đãi của cung chủ, chỉ tiếc là chưa thể đích thân lĩnh giáo tuyệt học ả thứ ba của cung chủ.

- Không dám, không dám, một tháng sau gặp nhau tại Ly Biệt Câu, ả thứ ba của bản cung chủ nhất định không để các vị thất vọng.

- Vậy thì một lời đã định!

- Lẽ đương nhiên!

Hai người như là đối mặt nói chuyện với nhau, Lệnh Hồ Cao chẳng những có thể ở trong bóng tối truyền lời đến mà còn biết rõ nhất cử nhất động của quần hào, điều ấy thật chẳng thể không khiến người thấy làm lạ.

Âu Dương Thu hết sức thắc mắc, bèn truyền âm hỏi:

- Thuần tử, Lệnh Hồ lão quái làm sao có thể nhìn thấy hết mọi hành động của chúng ta vậy?

Tư Đồ Thuần cũng truyền âm đáp:

- Thu đệ không lưu ý mỗi nơi chúng ta có mặt cách không xa đều có một lỗ tròn ít gây chú ý, những lỗ tròn ấy đều có một lớp đá thủy tinh, sự ảo diệu là ở đó.

Âu Dương Thu thông minh hơn người, nghe liền hiểu ngay, thảm nhủ:

- Thì ra những lỗ tròn ấy đều thông đến một chỗ, Lệnh Hồ lão quái từ trên cao nhìn xuống nên thấy rõ hết mọi nơi trong cung, vậy là Huyền Đô cung này thật là một công trình kiến trúc quy mô.

Lúc này chàng đã đu dây ra đến cửa vào, nhưng hai gã đại hán bị Tư Đồ Thuần điểm huyệt đã không còn đó nữa.

Tư Đồ Thuần ấn nút điều khiển cửa đá tách ra, mọi người lần lượt tung mình ra ngoài, chỉ thoáng chốc tảng đá đã khép lại như trước.

Lúc này trời đã sáng, mặt trời vừa ló dạng, sương sớm phủ mờ sơn cốc.

Quần hào đứng dưới tảng đá cửa vào Huyền Đô cung, mỗi người hít thở vài hơi không khí trong lành, tinh thần liền tức sáng khoái.

Âu Dương Thu đi đến trước mặt Vô Ưu thượng nhân, đặt La Vọng Cơ trên lưng xuống, cung kính nói:

- Lão tiên bối, La tử tử bị dược vật của Ma Thiết cung khiến cho mất hết trí nhớ, lại bị Cửu Thiên Phi Kích Giang lão tiên bối giải trừ công lực, nghe nói chỉ có...

Vô Ưu thượng nhân khoác tay:

- Hiền sư diệt cần Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cứu y phải không?

Âu Dương Thu gật đầu, lầy lăm lạp thâm nhủ:

- sư phụ La tử tử sao lại gọi mình là sư diệt và vì sao sư phụ lại không cho mình biết mối quan hệ với Vô Ưu thượng nhân thế nhỉ?

Chỉ thấy Vô Ưu thượng nhân cho La Võng Cơ nuốt một viên dược hoàn, đoạn nhìn chàng nói:

- Hiền sư diệt, việc của sư phụ ngươi, để sư bá gánh chịu thay cho ngươi, ngươi hãy kể chuyện của sư tử ngươi cho sư bá nghe đi.

Lúc này Hoạt Diêm Vương La Tu đã đi đến bên La Võng Cơ, đôi mắt xanh rờn đầy vẻ không thân thiện chòng chọc nhìn Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu nghe hỏi, đưa mắt nhìn sư phụ rồi lại nhìn Vô Ưu thượng nhân, ra chiều do dự, Vô Ưu thượng nhân đã ha hả cười nói:

- Ngươi nói đi, có lẽ sư phụ ngươi chưa từng nó với ngươi về vị sư bá đồng môn này nhưng có mặt sư bá đây, sư phụ ngươi phải nghe theo. Thái Hư không cần các ngươi làm đồ đệ, sư bá thu nhận các ngươi thì cũng vậy thôi.

Từ lúc ra khỏi Huyền Đô cung, Thái Hư thượng nhân chẳng thèm nhìn ngó đến hai đồ đệ, lúc này đang tức giận đứng chấp tay sau lưng.

Âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi vì lẽ gì sư phụ lại trục xuất hai người khỏi sư môn, quay lại nhìn Tiểu Thúy đang đứng ngơ ngẩn, đoạn hướng về Vô Ưu thượng nhân chấp tay xá dài nói:

- Đệ tử không biết đã vi phạm giới luật gì khiến sư phụ tức giận, van xin sư bá...

- Việc này rất đông dài, những ngươi đừng lo, hãy kể chuyện của La Võng Cơ trước đã.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, bèn bắt đầu sơ lược kể từ lúc nhà gặp thảm biến, lưu lạc đến Đại Lý gặp La Võng Cơ cho đến khi cõng La Võng Cơ vào Huyền Đô cung.

Chàng vừa kể xong, La Võng Cơ đã đứng lên, trước tiên gọi phụ thân, rồi đến sư phụ và Thu đệ.

Âu Dương Thu thấy La Võng Cơ đã hồi phục lý trí, vui mừng khôn xiết, khích động nói:

- La tử tử đã...

Bỗng nghe Hoạt Diêm Vương La tu quát to:

- Tiểu súc sanh, con gái của lão phu không phải tử tử ngươi!

Đồng thời kéo La Vỹ Cơ đến bên mình nói tiếp:

- Thái Hư lão mũi trâu, món nợ hai lần xâm phạm Ngân Kiều thôn của tên nghiệt đồ này của lão đã đến lúc phải...

Thái Hư thượng nhân biến sắc mặt ngắt lời:

- Hai người đã không còn là đệ tử của bản đạo nữa, nay nể mặt sư huynh miễn thanh trừng, để lại tính mạng, thí chủ muốn làm gì thì làm, bản đạo không màng đến.

Đoạn phát mạnh tay áo, quay mặt đi chỗ khác.

Tiểu Thúy òa khóc, co chân quỳ xuống sau lưng sư phụ, bật khóc sụt sùi.

Âu Dương Thu trừng cho Hoạt Diêm Vương một cái đay căm thù, đoạn cũng quỳ xuống trước mặt Vô Ưu thượng nhân, nước mắt chảy dài nói:

- Van sư bá hãy... hãy...

Nghẹn lời không sao nói tiếp được nữa.

Quần hào thấy vậy thấy đều bùi ngùi thương xót nhưng không ai dám đứng ra khuyên giải bởi chuyện liên quan đến môn quy trong võ lâm, ngoại trừ đồng môn, người ngoài không tiện can thiệp vào, huống hồ Thái Hư thượng nhân vừa gặp đồ đệ đã nổi giận đùng đùng, hiển nhiên việc này không phải đơn giản.

Riêng Hoạt Diêm Vương La Tu trái lại thì vui mừng khôn xiết, như vậy lão sẽ bớt đi một phần lo ngại, chờ đợi thời cơ thực hiện mưu đồ.

La Vỹ Cơ vừa mới phục hồi trí nhớ, chẳng rõ việc gì đã xảy ra, thấy người mình yêu tội nghiệp thế này, vừa gọi được một tiếng “sư phụ” đã bị Hoạt Diêm Vương La Tu hung hãn trừng mắt, liền cả kinh không dám nói tiếp nữa.

Bầu không khí nặng nề phủ trùm, Vô Ưu thượng nhân thấy vẻ tức giận của sư đệ, lòng cũng hết sức đau buồn, bởi chỉ ông mới hiểu rõ nguyên nhân và nỗi lòng của sư đệ.

ông lại đưa mắt nhìn Âu Dương Thu và Tiểu Thúy, bất giác nhớ lại chuyện trên kim đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước, chợt một niềm xót xa dâng lên ngập lòng, run giọng nói:

- Sư đệ nhất quyết từ bỏ hai đồ đệ này thật ư?

Thái Hư thượng nhân vẫn quay lưng lại đáp:

- Sư huynh, ba mươi năm trước lỗi ở hai ta, để khiến chúng ta...

Chẳng ngờ ba mươi năm sau chúng ta vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của ác ma ấy. Sư huynh, đệ đã quyết không cần đồ đệ nữa, muốn thu xếp thế nào tùy ý sư huynh.

Giọng nói hết sức kiên quyết và dứt khoát nhưng qua việc người ông thoáng run rẩy, quần hào đã nhận ra là lòng ông hẳn cũng là rất đau buồn, và qua lời lẽ của ông, việc này nhất định không phải đơn giản nên cùng nhìn nhau lặng thinh.

Vô Ưu thượng nhân nghiêm mặt nói:

- Người ai chẳng yêu chuộng vẻ đẹp, lỗi lầm của hai ta khi xưa cũng là do vậy mà ra, chả lẽ ngày nay sư đệ lại không thể tha thứ cho hai hậu bối họ hay sao? Và lại, việc này theo ngu huynh thấy, lỗi không phải hoàn toàn ở họ, dường như đó cũng là do ác ma ấy đã cố ý sắp đặt Sư đệ đã quyết tâm từ bỏ họ, vậy thì ngu huynh cũng đành cam mạn đại úy, nhận họ làm đồ đệ, mọi hậu quả ngu huynh sẵn sàng chịu trách nhiệm.

- Đệ đã tha thứ lỗi lầm cho họ rồi, sư huynh cứ việc thu nhận họ.

vô Ưu thượng nhân nghiêm giọng:

- Thu nhi! Thúy nhi! Hai người hãy đứng lên, kể từ đây hai người đã chính thức là đồ đệ của ta.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng dập đầu lạy một lạy, tuân mệnh đứng lên.

Thái Hư thượng nhân mắt thoáng qua vẻ đặc ý nhưng vì quay lưng lại nên quần hào không ai trông thấy.

Qua lời Vô Ưu thượng nhân, Âu Dương Thu giờ đã hiểu ra sở dĩ sư phụ tức giận trục xuất hai người ra khỏi sư môn chính là vì họ đã cải diện chính dung, đồng thời cũng đoán biết sư phụ với sư bá hẳn là trên người cũng có khuyết tật và có quen biết Thiết Bốc thần y, bèn vỡ lẽ thâm nhủ:

- Đệ tử trong Tàn Khuyết môn nhất định không tàn cũng khuyết nhưng mình với sư muội bây giờ không tàn khuyết nữa cho nên sư phụ phải trục xuất mình.

Bỗng nghe tiếng người ồn ào vọng đến, chàng vội đưa mắt nhìn, thì ra là Vương Đại Niên, Phiên Thiên Báo Tê Đông Dã và Kiếm Tây Tam Kiệt đã suất lĩnh các vị hào kiệt hai tỉnh Vân Quý kéo đến.

- Ôi! âu Dương thiếu hiệp đã...

Wương Đại Niên vừa nhắc thấy Âu Dương Thu, mừng đến không thốt nên lời, hệt như một cơn gió lốc lao nhanh đến.

Wương Đại Niên đến trước mặt Âu Dương Thu, vừa thấy Hoạt Diêm Vương La tu liền toét miệng mỉm cười:

- Lão ma đầu này cũng có mặt ở đây ư? Còn chưa mau đến Tinh Tinh Hấp thu dọn thi thể toàn bộ thuộc hạ của lão đi?

Hoạt Diêm Vương La Tu đang tính cách để thực hiện âm mưu, bỗng nghe Vương Đại Niên nói vậy, giật mình cả kinh nói:

- Người nói ai vậy hả?

Wương Đại Niên cười ha hả:

- vương mô nói là bọn khốn kiếp của Hải Long hội thầy đều chết tại Tinh Tinh hấp, không còn một tên sống sót.

- Tên vô danh tiểu tốt người trước mặt lão phu mà dám hỗn xược như vậy, nạp mạng đây.

Hoạt Diêm Vương La Tu trong tiếng quát đã vung tay chộp vào Vương Đại Niên.

- Được lắm, vậy thì Vương mỗ hóa kiếp lão luôn thể!

Vương Đại Niên vừa nói vừa một quyền tung ra, hai bóng người vừa sáp vào nhau liền tách ra ngay.

Hoạt Diêm Vương La Tu vẻ không tin nói:

- Kẻ nào đã gây ra?

- Chính Vương mỗ!

Vương Đại Niên vừa dứt lời lại một quyền tung ra.

Hoạt Diêm Vương lòng chấn động mạnh, liền dậy sát cơ, song Chưởng liên hoàn thi triển hai chiêu Huy Trần Thanh Đạm và Thái Sơn áp Đỉnh kinh phong ào ào xô ra như sóng dữ.

Âu Dương Thu vội quát!

- Vương huynh hãy cẩn thận!

Đồng thời một chiêu Càn Khôn Nhất Khí Chưởng từ ngang bên đây ra, đánh bật chưởng kinh của Hoạt Diêm Vương La Tu. Vương Đại Niên kinh hãi, thừa cơ tung mình sang bên.

Hoạt Diêm Vương La Tu chững người đứng lại, tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi định xen vào chuyện này hả?

Âu Dương Thu nhường mảy, ngạo nghễ đáp:

- Chuyện này do tại hạ mà ra, đương nhiên phải do tại hạ gánh chịu.

Hoạt Diêm Vương La Tu quắc mắt:

- vậy là toàn bộ đệ tử bản hội đã chết dưới tay ngươi phải không?

Âu Dương Thu hất hàm:

- Phải thì sao nào?

- Được, kể như ngươi to gan...

Hoạt Diêm Vương La Tu quá khích phần bởi thuộc hạ bị giết, cơ nghiệp tiêu tan trong khoảnh khắc, không sao nói tiếp được nữa, toàn thân run rẩy.

Lúc này quần hào hai tỉnh Vân Quý đã đến vây quanh, thấy cảnh tượng trước mắt, chẳng hiểu thật ra đã xảy ra chuyện gì.

Hoạt Diêm Vương La Tu sau một hồi run rẩy vì kích phần, trong đầu đã chớp nhoáng lướt qua mấy ý nghĩ, quát:

- Âu Dương tiểu tử, lão phu có oán thù gì với ngươi mà ngươi lại tàn nhẫn như vậy, hôm nay trước đồng đạo thiên hạ, món nợ máu này lão phu phải thanh toán với ngươi luôn thể.

Hoạt Diêm Vương La Tu nói vậy dĩ nhiên là ngầm cho quần hào biết oán thù giữa lão với Âu Dương Thu, kẻ khác nên giữ lập trường công chính, không được xen vào chuyện riêng tư giữa hai người.

Âu Dương Thu đâu phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý lão, thềm nhủ:

- Như vậy càng tốt!

Bèn cao giọng nói:

- Lão thất phu, Âu Dương Thu này có oán thù gì với lão, lần đầu tiên đến viếng Ngân Kiều thôn lão đã phái Ngụy Minh Viễn và Hồ Chấn Sơn ám toán, rồi lại sai ngao khuyến đuổi theo Âu Dương mỗ đến hàng trăm dặm, nếu không nhờ có cao nhân giúp đỡ hẳn đã táng mạng dưới tay lão rồi. Lần thứ nhì đến Ngân Kiều thôn, Âu Dương mỗ vốn định bỏ qua chuyện cũ, chỉ muốn hỏi rõ một điều, lão nói là Ngụy Minh Viễn và Hồ Chấn Sơn đi khỏi rồi lập kế hãm hại Âu Dương mỗ để khiến tỷ muội nhà họ Lam bị hãm thân trong rừng. Lão thất phu, lão hãy nói rõ lý do ấy trước đồng đạo võ lâm thiên hạ để mọi người phê bình phải trái. Nếu không, hừ hừ! Giữa hai ta chỉ còn một con đường... không phải cá chết thì là lưới thủng.

Hoạt Diêm Vương La Tu biến sắc mặt liên hồi, trầm giọng quát:

- Tiểu tử nguoi quả là một muốn sống nữa rồi!

Hai bàn tay phồng lên, sẵn sàng xuất thủ.

La Võng Cơ thấy phụ thân định động thủ với người mình yêu, lưỡng hỏ tương tranh khó thể vẹn toàn, người nào chết đối với nàng đều là một đòn đả kích khó thể chịu nổi, bèn run giọng nói:

- Phụ thân! Thu đệ! Hai người...

Âu Dương Thu lòng rung động, vẻ vô phương đưa mắt nhìn nàng, đoạn lại quay sang Hoạt Diêm Vương La Tu nói:

- Lão thất phu hãy ra điều kiện trước đi!

- Lão phu với hay tay không, trong mười chiêu sẽ lấy mạng nguoi!

Âu Dương Thu gơ Hàn Mai Kiếm lên:

- Nếu trong mười chiêu mà Âu Dương mỗ bại dưới tay lão thì thanh kiếm này sẽ thuộc về lão, còn ngược lại thì sao?

Hoạt Diêm Vương La Tu khăng khái:

- Nếu lão phu bại dưới tay nguoi, muốn giết muốn xẻo tùy nguoi!

- Âu Dương mỗ chỉ cần lão trả lời mấy câu hỏi là đủ!

Âu Dương Thu quay sang Tuệ Giác đại sư thi lễ, nói tiếp:

- Đại sư có thể làm chứng cho vấn bài không?

Tuệ Giác đại sư hai tay chấp trước ngực, sải bước tiến ra nói:

- A Di Đà Phật! Lão nạp rất sẵn sàng nhưng chẳng hay La thí chủ có tin lão nạp hay không?

Quần hào thấy vậy đều hết sức kinh ngạc, không ai ngờ vị cao tăng giàu lòng từ bi này lại chịu làm nhân chứng cho một trận long tranh hổ đấu.

Hoạt Diêm Vương La Tu ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Đại sư là chủ trương môn chí tôn của một phái, lẽ dĩ nhiên lão phu tin.

- Vậy thì lão nạp cung kính không bằng tòng mệnh.

Tuệ Giác đại sư nói xong, đưa tay đón lấy Hàn Mai Kiếm của Âu Dương Thu rồi lui sang một bên.

La Vồng Cơ thất thểu đi đến bên sư phụ Vô Ưu thượng nhân, hy vọng vị cao nhân danh lừng lẫy này có thể đứng ra ngăn cản cuộc chiến ác liệt sắp bùng nổ này, nhưng Vô Ưu thượng nhân điềm nhiên như khô nghề hay biết.

Quần hào thấy đều yên lặng, các vị nữ kiệt chẳng ai là không lo lắng cho Âu Dương Thu...